

Indenrigsministeren (Rode): Under sin Redegørelse for Lovforslag og Ændringsforslag sagde Ordføreren, det ærede 11te kongevalgte Medlem (Bojsen), at der var nogen Mangel paa Konsekvens i Udarbejdelsen af de smaa Levnedsskildringer, der følger med Lovforslaget. Hvis det er Tilfældet, skal det selvfølgelig blive bemærket af vedkommende Levnedsskildrer næste Aar.

Det ærede Medlem udtalte sig jo ret udførligt om vore Indfødsretsmeddelelsesprincipper og var ikke ret fornøjet dermed, idet han mente, at vi burde tage Reb i Sejlene, da han syntes, at for mange fik Indfødsret her i Landet. Han skildrede, at de, der vandrede ind her i Landet, maaske ikke just kom hertil, fordi de følte sig nationalt forbundne med Landet, men af økonomiske Grunde. Men hele den Skildring, det ærede Medlem fremkom med, gav mig det Indtryk, at det, han talte om, i Virkeligheden ikke var Indfødsretsmeddelelsesforholdene, men Indvandringsforholdene. Det, der sker ved Indfødsretsmeddelelsen, er jo, at de faktisk indvandrede, de, som er kommet hertil, efter at have opholdt sig en Række af Aar her i Landet, ønsker at faa tilkendegivet, at det er deres Hensigt ogsaa fremtidig at blive her og lade deres Slægt forblive her. Den Omstændighed, at vi undlod at meddele dem Indfødsretten, vilde ikke influere paa det Forhold, det ærede Medlem omtalte, nemlig at Indvandringen fandt Sted. Jeg tror, at det ærede Medlem her i nogen Maade forvekslede to Ting. Hvis det ærede Medlem vilde forhindre det, han omtalte — hvad jeg for øvrigt tror, han har Uret i —, maatte han foreslaa Immigrationslove, Immigrationsbestemmelser, som man har dem i det amerikanske Samfund, saaledes at visse Bestemmelser skulde opfyldes, for at man overhovedet kunde gaa i Land og blive her i Danmark.

Ogsaa paa et andet Punkt var der nogen Vildfarelse i det ærede Medlems Fremstillinger, idet han mente, at Indfødsretsmeddelelsen økonomisk betød saa overordentlig meget for Landet. Det ærede Medlem har i Betænkningen oplyst, at af dem, der i Aar findes paa Lovforslaget, har 136 opholdt sig her i Landet over 30 Aar og 474 imellem 12 og 30 Aar; altsaa, 610 har været her i Landet over 12 Aar. Hvis nu nogen af disse efter den Tid, hvor de ønsker Indfødsret, kommer til at trænge til offentlig Understøttelse, er Forholdet dette, i alt Fald for de svenske og norske — og det er jo navnlig de svenske, det ærede Medlem talte om —, at vi har paa-

taget os Forsørgelsespligten overfor dem. Vi har længe haft gensidige Aftaler med Sverige, hvorefter vi ikke hjemsender Folk, som har boet her i 12 Aar — efter en nyere Konvention fra i Aar ogsaa sluttet med Norge, naar de har boet her i 10 Aar —, fordi de kommer i Trang, ud fra den almindelige humane Opfattelse i de tre nordiske Lande, at det vilde ikke være rigtigt, naar Folk har boet i et af disse Lande i saa langt et Tidsrum, da at rive dem ud af de Forhold, hvorunder de lever, har stiftet Familie o. s. v., og sende dem tilbage til Hjemlandet. Med andre Ord, det ærede 3die Medlem for 2den Kreds (Lewinsky) har ganske Ret i, hvad han sagde, at det at nægte Indfødsret til dem, der har boet her over 12 Aar, i alt Fald naar det er Svenske og Norske, for hvem der gælder en Konvention, ikke betyder, at vi frigør os for en Understøttelse, men kun, at vi fastholder en bestemt Understøttelsesform for dem, idet de i saa Fald ikke kan faa Alderdomsunderstøttelse, men vilde komme paa Fattigvæsenet, og jeg kan ikke se, at det socialt vilde være rigtigt at stille sig saaledes overfor dem, der har boet saa længe her i Landet, at de skulde danne en særlig Kaste og have den offentlige Understøttelse i Fattighjælpens Form, naar de i øvrigt i den Tid, de har boet her, har levet deres Liv saaledes, at de efter danske Regler som danske Borgere vilde have faaet Alderdomsunderstøttelse.

Det ærede Medlem saa ogsaa fejl, tror jeg, paa et andet Forhold, nemlig den store Forskel paa Antallet af Indfødsretsmeddelelser i Danmark og i Sverige. Det synes, som om det ærede Medlem mener, at dette maa skyldes, at man i Sverige er mere uvillig til at naturalisere Danske og stiller strengere Fordringer, end man stiller her i Danmark. Det ærede Medlem henviser til Meddelelserne fra Sverige ligesom fra Norge om de Betingelser, der stilles, og det er muligt, at de paa et og andet økonomisk Omraade stiller lidt strengere Krav — jeg er dog ikke sikker paa, at det i Praksis forholder sig saaledes. Men hvis det ærede Medlem ser paa Hovedbetingelsen, Opholdsbestemmelsen, stiller vi ingenlunde mildere Fordringer end vore Nabolande. De svenske og norske Indfødsrets- eller Statsborgerlove sætter som en Minimumsgrænse 3 Aars Ophold. I Praksis udøves det ganske vist saaledes, at der kræves et længere Ophold, 10 Aar; men hos os er 12 Aar det regelmæssige, saa vi i den Henseende ingenlunde stiller mildere Fordringer end vore Nabolande.